

Af Mette Bernt

”Ord er den største skaber af virkeligheden”

Sådan lyder det fra politikeren Manu Sareen, der i sin egenskab af integrationskonsulent og konfliktmægler er ambassadør for verdens første samtalefestival Copenhagen Talks, der løber af stablen fra den 23. til 25. september.

At ord er den største skaber af virkeligheden hænger nøje sammen med hele målet for Copenhagen Talks: At så mange som mulige genopdager, hvad vi kan forny og forandre med den anerkendende samtale. Det er en metode, som flere steder i verden har været med til at fremme fællesskaber og opløse konflikter. Både i samtaler mellem to mennesker og i store forsamlinger. Manu Sareen har oplevet den positive effekt i en stor forsamling.

Hvis vi for én gangs skyld lyttede

I foråret tog Manu Sareen initiativ til, at mediedebatten om klassekvotienter i forhold til børn af anden etnisk oprindelse blev omdirigeret, fordi det var en meget uhensigtsmæssig kommunikation.

”Vi sad på hver vores planet og talte om hinanden og meget lidt med hinanden. Det var ikke særlig kønt. Vi kom længere og længere væk fra det, det handlede om og kom over i beskyldninger. Vi problematiserede hinandens hensigter i stedet for at lytte til dem”, siger Manu Sareen.

Han ønskede, kommunikationen skulle ske ansigt til ansigt, så hver eneste deltager, kunne se det menneske, som stod bag holdningerne.

Ansigt til ansigt

Da Manu Sareen inviterede bl.a. politikere, forældre, lærere og organisationer til at diskutere dette emne ansigt til ansigt i stedet for gennem medierne, var det ikke fordi, de skulle komme til enighed. Hans succeskriterium var:

”At vi for én gangs skyld skulle sætte os ned og lytte til hinanden. Virkelig lytte frem for bare at sidde og vente på selv at komme til,” siger han.

Han valgte den anerkendende metode, som berigende samtaler bygger på, fordi han så det som gode spilleregler for at tale ordentligt sammen. Det blev til en talk, som bl.a. initiativtager til Copenhagen Talks, Jens Kristian Pedersen, var med til at styre.

”Der sker noget, når der er nogen, der tager styringen på den måde, som vi oplevede det den aften. Det kan godt være, at vi som udgangspunkt ikke respekterede hinanden, men vi respekterede dem, som faciliterede det. Gennem deres styring og spilleregler kom vi til at lytte og fik større respekt. Det havde en afgørende betydning for, hvordan vi lyttede og talte med hinanden, og jeg har kun fået positive tilbagemeldinger. Og så har jeg ikke siden set debatten på den måde i medierne”, siger Manu Sareen.

Tilsyneladende er det ikke sidste gang, at Manu Sareen vil benytte sig af den anerkendende metode for på spørgsmålet om, hvorvidt han kunne finde på at indbyde andre til en styret, berigende samtale igen, svarer han kort og godt: ”Det kan jeg love dig for, at jeg kan.”

Mudderkastning forbudt

Dialogens vigtighed gør Manu Sareen igen og igen opmærksom på. Han fremhæver Sydafrika, Gandhi og hans egen oplevelse med at undervise højesteretsdommere i Marokko i konfliktmægling. Googler man ordet ”dogmepolitik”, ser man også, at Manu Sareen har været initiativtager til en dogmepolitik. Et sæt regler for

politisk kommunikation, der tydeligt fortæller, at mudderkastning er forbudt. Et af dogmerne lyder fx: *"Jeg lytter til dem, jeg går i dialog med, og jeg forsvarer andres ret til at mene noget andet end mig."*

Dem og os

Hvordan formen på dialogen er, handler ikke blot om, at vi skal tale ordentligt til hinanden. Vi er tilbage ved, at vi skaber virkeligheden med ord:

"Vi skal være bevidste om, at når vi taler om andre, så har vi noget af deres liv i vores hænder, og at når vi fjerner os fra dialogen, så fjerner vi os samtidig fra hinanden som mennesker", siger han.

Et synspunkt, som bliver endnu tydeligere, når man læser Manu Sareens klumme i Amagerbladet fra august. Her beskriver han integration og indvandringspolitik som sprængfarlige emner, der splitter befolkningen, fordi den ofte meget skingrer debat i medierne, skaber en virkelighed, der gør, at vi gang på gang havner i "dem og os". En virkelighed voksne skaber og som giver genklang langt ind i børnenes verden. Som politiker, integrationskonsulent, konfliktmægler og ganske almindelig borger i det danske samfund oplever Manu Sareen disse virkelighedsbilleder, som bedst kan karakteriseres ved, at de ikke beskriver hele virkeligheden.

På en gang elementært og nytænkende

Som ambassadør for Copenhagen Talks har Manu Sareen et ønske om, at der bliver afholdt en talk om at anerkende hinanden med Nørrebrounge og politibetjente.

"De unge er så trætte af den måde politiet omtaler dem på, og politiet er så trætte af den måde de unge taler om dem på. Så i stedet for, at de skal tale om hinanden, ønsker jeg, at de skal tale med hinanden gennem denne positivt styrede samtale. Igen er målet ikke enighed, men at de skal lytte, siger Manu Sareen, der afslutningsvist yderligere begrundet sin opbakning til Copenhagen Talks med, at det er nytænkende:

"Selv om vores forfædre også satte sig sammen under et træ og talte, så er det nytænkende. Som at genopfinde noget meget elementært."